

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

5/2011

Anna Jakubčíková

Všechno již odvál čas ...

*Zase přichází ten krásný svátek První máj.
Kolik krásných vzpomínek on zase nese*

*Kolik ztracených lásek každý ve svém srdci
skrývá?
Ty uprchl jako krásný sen, který se nám tak
často snívá,*

*ale bohužel je to jen sen,
ze kterého tě ráno zpěv ptáčků probouzí a vítá
zas nový den.*

*Ty ale nevíš, jestli v něm najdeš lásku,
nebo krutý osud tvůj si s tebou bude dále
zahrávat
a ptá se, jestli máš na rozcestí zůstat stát,
nebo se strastiplnou cestou dále ubírat.
Ale prosím, pomysli, jsi sama, nikdo ti už svou
ruku nepodá
a neřekne miluji tě mám tě rád...
Všechno již odvál čas, zůstalo jen sbohem
ti navždy dát...*

„Český Malín - Lidice - volyňských Čechů“

Zúčastnil jsem se akce, pořádané Památníkem Lidice, SČVP a ČsOL-„Český Malín Lidice volyňských Čechů“ která se konala 15. 4. 2011 od 13 hodin v Kolibě u Zahrady Čech v Litoměřicích.

Akce byla vzorně připravena a dost dlouho inzerována, jak v našem Zpravodaji, tak na setkáních krajanů. Již sám název akce ukazuje na závažnost dané otázky, a proto naše krajanka Mgr. Věra Vichová-pedagožka již v důchodu, pojala otázku rozšíření informací o hrůzných událostech 2. světové války především mezi školní mládeží s vědomím i pedagogické zodpovědnosti a rozhodla se jednat. Obrátila se na jednatelku Danielu Zelenkovou, která okamžitě spolupracovala na počítači velice dobře informující propagační dvoulistové letáky a s tímto vybavením se profesorka Mgr. Vichová vydala do známých deseti vytypovaných škol a se zástupce těchto škol hovořila o potřebě vzbudit zájem školáků a umožnit jim návštěvu této akce.

Sál, kde se akce konala, byl dostatečně veliký a byl vyzdoben četnými dokumentárními snímky, které nezvratně vypovídaly o hrůzných skutečnostech a důsledcích války. Na čelní straně sálu bylo připraveno velké promítací plátno a na něm logo akce „Český Malín 13. července 1943“, kde se pak promítaly autentické dokumenty a grafy doprovázející výklad doktora Kyncl - historika Památníku Lidice -.

Jistě bude vše popsáno v zápisu o akci. Proč jsem se rozhodla napsat tento příspěvek je skutečnost, že návštěvnost nebyla dostatečná a trpký a zklamání pohled profesorky Vichové, která vyhlížela alespoň někoho z navštívených škol a nenašla je, byla tak deprimující ve své téměř beznadějně výpovědi.

Také mi bylo líto tak skvěle připravené přednášky, tak detailně vyčíslených počtů obětí, iniciátorů a strůjců neuvěřitelných, nelidských skutků a hlavně ukrytých a nepotrestaných zločinců. Jaká škoda, že toto vše neslyšeli právě ti, kterým by tyto varovné informace mohly ještě pomoci najít lepší cesty soužití mezi národy než jsou války. Historik Památníku Lidice doktor Kyncl hned v úvodu své přednášky se zeptal, proč byl vypálený Český Malín i ostatní postižené obce, a že na to nebyla dohledána jednoznačná odpověď. Proč jsou lidé schopni zabít jiné lidi a na to pak předkládal otřesná a prověřená čísla těch, kteří vraždili. V závěru té bohatě informující přednášky pak sdělil výsledek zajímavého výzkumu, kdy se sta zkoumaných lidí by se 65 nechalo donutit zabít lidi. Tato otázka je deprimující celosvětově a asi nezbývá než alespoň výchovu dětí již od kolébky mírnit vrozenou agresivitou.

V. Suchopárová

Odhalení pomníku volyňským Čechům a Polákům

Dne 26 září 2010 byl v Hulči (do roku 1946 Huleč Česká) na Volyni odhalen na bývalém katolickém hřbitově pomník bývalým obyvatelům české a polské národnosti, kteří zde žili až do reemigrace po druhé světové válce. Hřbitov byl likvidován v 80. letech 20. století. Bylo na něm třicet hrobů, z nichž bylo identifikováno sedm polských a jeden český-rodiny Hovorkovy. Iniciátorem postavení pomníku byl učitel anglického jazyka Igor Pankow, kterému se podařilo získat dostatek finančních prostředků na jeho stavbu. Na odhaleném pomníku je v ukrajinštině, češtině a polštině uvedeno: „Věčná památka těm, kteří odešli na věky a zanechali za sebou dobrou a světlou vzpomínku. Polákům, Čechům a Ukrajincům, kteří zde žili v 19. a 20. století.“

Pomník na místě někdejšího hřbitova má připomínat obyčejné občany, kteří nebyli hrdiny, nebyli vojáky, ale svou těžkou prací a svým poklidným životem vytvářeli předpoklady pro život dalších generací. Proto slavnostní odhalení pomníku v Hulči, které provedli polský konzul Roman Kowalcuk, starostka obce „Lydie Balabatová a zástupce Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel Přemysl Brož, bylo neobyčejnou událostí.

Poláci sem začali přicházet již v 16. století, v roce 1871 se přistěhovali i Češi, kteří zakoupili pozemky od polské majitelky Kornelie Omecińské, na kterých vybudovali celou vesnici. Dodnes Ukrajinci žijí v někdejších českých domech, využívají mlýn, hřiště, kulturní dům, park a další objekty pořízené Čechy. Po válce v Hulči zůstali jen Češi ze smíšených manželství. Historii obce přiblížila kronika z pera Jiřího Bonka, Danuše Manové a Václava Stárka, nazvaná Huleč Česká na Volyni (Obraz života v letech 1870-1947), která vyšla v Žatci v roce 1992. Podle vzpomínek učitele Edmunda

Engla, „vesnice byla vždy čistá, upravená, domy krásné, kulturní bydlení, před domem květinové zahrádky, zkrátka řečeno, že i cizinec projíždějící volyňskými vesnicemi ihned poznal, která z nich je česká. Češi byli známi jako lidé pracovití-dřiči. Vliv Hulče na okolní vesnice byl velký, nejen s ohledem na zemědělství...“

Největší rozkvět obce zažila v meziválečném období, kdy západní Volyně patřila k Polsku. Probíhal bohatý kulturní a společenský život, existovala veřejná knihovna, TJ Sokol a hasičský sbor, hráli ochotnické divadlo. Ve zdejší škole učili čeští učitelé J. Rychna a bývalý duchovní F. Kašpar. V roce 1944 z 510 obyvatel narukovalo do 1. československého armádního sboru 121 občanů, z nichž 21 padlo. Starost o zemědělské hospodářství, domácnosti a děti ležela na ženách, které se musely vyrovnávat i s nočními přepady ukrajinských nacionalistů-banderovců, kteří požadovali potraviny, koupili a vraždili. Jejich obětí se stal i starosta obce Porazik.

Po reemigraci v roce 1947 byli volynští Češi odtrženi od svého rodiče a příbuzných, kteří zůstali v SSSR, protože volné cestování nebylo možné. Teprve v 60 letech 20. století se mohli někteří rodáci z Hulče podívat do své někdejší vesnice. Podle českého návštěvníka ze 70. let „kolektivizaci veškerý, dřívě radostný, život v polích zaniká. Původní obyvatelé byli většinou vyvezeni, staré vesnice tak typické višňovými sady, které Ukrajinci tak rádi opěvovali ve svých lidových písních, se zrušily... zrušením rybníků a narovnáním všech vodních toků vymizel i zdroj obživy pro čápy i veškeré ostatní vodní ptáky.“

Jaroslav Vaculík

Sborník prací Pedagogické fakulty Masarykovy univerzity - řada společenských věd 25/2011/1

Volynští Češi, kultura a poválečné Litoměřicko

Centrem kulturního a společenského života v českých osadách na Volyni byly společenské místnosti místních hostinců. Tam se lidé scházeli při poslechu dechové hudby, mužští hráli karty, klábosili při pivu, mládež tančila, ochotničila, tam se odehrávaly pohřební hostiny.

Šíření kultury a osvěty se věnovala řada dobrovolných spolků. Hasičské sbory kromě zachraňování materiálních hodnot pořádaly zábavy, divadelní představení a slavnosti (kupř. oslavy Jana Husa). Myšlenku rozvíjení kultury těla a ducha (ve zdravém těle zdravý duch) měly ve svém programu sokolské jednoty, právě z nich byly údajně založeny již v roce 1870 v Mirohošti a Sedmidubech.

Vlastní knihovny, divadelní a pěvecké sbory si zakládala též náboženská společenství. Bezprostředně po přestěhování na Volyn bylo 98% českých obyvatel katolického vyznání, pod nátlakem ruských úřadů postupně většina přešla na pravosláví. Intenzivní kulturně výchovnou činnost na Volyni vyvíjeli především čeští evangelici, kteří jinak tvořili mezi českým

obyvatelstvem malé procento. Výchova probíhala podle zásad Jana Husa, Petra Chelčického, Jana Ámose Komenského, T. G. Masaryka. Evangelická mládež byla v duchu moderního náboženství vychovávána k lásce vlasti a slavné husitské minulosti Chloubou evangeliků byly pěvecké sbory, primát si trvale udržoval pěvecký sbor z Boratína.

Živé kulturní, hospodářské i osobní styky udržovali volyňští Češi se starou vlastí. Většina tam měla příbuzné, častá byla manželství s rodáky z vlasti, pevné spojení s vlastí představovaly obecní knihovny s čítárnami.

Tyto vztahy se prohloubily po roce 1918 v souvislosti se vznikem samostatného Československa. Zástupci Sokolské župy na Volyni, nejpočetnější složky zahraniční župy Československé obce sokolské, se pravidelně zúčastňovali všesokolských sletů v Praze. Kupříkladu z Kvasilova se vypravilo v roce 1926 na VIII. Všesokolský slet 120 členů jednoty a na IX. Všesokolský slet v roce 1932 dokonce 720 osob, přičemž 70 členů cvičilo na Strahově. Volyňští Češi věnovali v té době velkou pozornost zřizování veřejných knihoven. Ve Volkově měla v roce 1938 veřejná knihovna na 1676 exemplářů knih, z toho 1127 českých a evidovala 1139 čtenářů (731 mužů a 408 žen). Budování knihoven materiálně podporovalo pražské Ministerstvo školství a národní osvěty, jež na Volyni též posílalo české učitele.

Do československé republiky přicházela studovat česká mládež z Volyně. Připomeňme alespoň dvě jména, s nimiž se setkáme v našem vyprávění o volyňské reemigraci po roce 1945.

Vladimír Libovický (10. 11. 1906 - 18. 12. 1984)-český tanečník, činoherní herec, choreograf a režisér, překladatel, pocházel z vesnice Noviny České na Volyni. Studoval balet v Praze sólistky baletu Národního Divadla Jelizavety Nikolské, působil ve velké operetě v Praze, Městském divadle na Vinohradech, v letech 1934-1937 ve Slovenském národním divadle (sólista baletu), za druhé světové války jako tanečník a choreograf ve Švýcarsku.

Eduard Haken (22. 10. 1910-12. 1. 1996), zpěvák, sólista opery Národního divadla v Praze, pocházel z vesnice Sklíně na Volyni. Maturoval v roce 1928 na gymnáziu v Lucku, v letech 1929-1932 studoval medicínu na Univerzitě Karlově v Praze, přitom soukromě studoval operní zpěv a přiděloval si jako zpěvák hudebních vloček při filmových představeních. Krátce (1936-1938) působil ve sboru Národního divadla v Praze, tři roky (1938-1941) v angažmá v Olomouci, poté se vrátil do Národního divadla v Praze, kde se stal jednou z nejvýznamnějších uměleckých osobností v jeho historii a působil tam až do roku 1991.

Slibný vývoj vztahů mezi Volyní a starou vlastí přerušila válka. Po porážce německého nacismu rozhodla Postupimská konference o odsunu německého obyvatelstva z Československa. Vláda Československé republiky 31. července 1945 oficiálně vyzvala zahraniční Čechy a Slováky k návratu do vlasti a nabídla jim možnost života především v oblastech po vysídlených Němcích. Na území republiky v té době již pobývali volyňští krajané, několik tisíc vojáků působících od roku 1944 v rámci Svobodový zahraniční jednotky. V létě 1945 jakožto příslušníci Vojenské skupiny Žatec pátrali po místech, kde by se usadili. Podle míst svého bydliště na Volyni se rozdělili do tzv. zájmových skupin (celkem 54). Na Litoměřicko se orientovaly skupiny Boratín (předseda Václav

Chudoba), Mírohošť (předseda Karel Hrnčír), Mírotín (předseda Mikuláš Matuševský), Moštěnice (předseda Josef Dvořák) a Straklov (předseda Antonín Masopust).

Centrem emancipačních snah volyňských krajanů se stalo město Žatec. Koncem července 1945 v Žatci založila skupina intelektuálů z řad volyňských Čechů nakladatelské a vydavatelské družstvo Domovina, na konci roku 1945 (16. 12.) připravila návrh stanov budoucí organizace volyňských Čechů - Svazu Čechů z Volyně, od 28. října 1946 v Žatci vycházel týdeník volyňských krajanů Věrná Stráž.

V Žatci se též 12. ledna 1947 konal první volyňský ples. Pořadatelé měli obavy z možných incidentů mezi volyňskými vojáky a domácími obyvatelstvem, cestou na ples vyslechl jeden z volyňských Čechů v autobuse poznámku od spolucestujícího „Do Žatce, na volyňský ples? A to zase bude nožů v zádech!“ Vlastní průběh plesu byl našťastí klidný, volyňští zaplnili dva sály Střelnice, jako hosté v programu vystoupili volyňský rodák, baletní mistr a režisér Vladimír Libovický se spolupracovníky a pěvecký kroužek z Hořesedle.

10. července 1946 byla v Moskvě podepsána dohoda mezi vládou ČSR a vládou SSSR, umožňující návrat volyňských Čechů do vlasti. První transport s volyňskými repatrianty vyjel z Dubna 29. 1. 1947, slavnostní uvítání krajanů ve vlasti se konalo 5. 2. 1947 v Košicích za účasti ministra národní obrany Ludvíka Svobody. Následovala slavnostní přijetí i v menších místech. V Prosmykách na Litoměřicku krajané přivítali v neděli 16. února slavnostní akademií, na zahájení zahrála hudba zahraničních krajanů, následovaly slavnostní projevy, udělení domovského práva všem volyňským Čechům a zpěv státní hymny. Zdařilý večer byl zakončen tancem. V Chotiněvsi byli boratínští krajané slavnostně uvítáni v neděli 2. března 1947. Uplatnil se při tom boratínský pěvecký sbor, který přednesl několik sborových a vlasteneckých písní. Boratínští evangeličtí krajané si též dovezli do vlasti všechny bohoslužebné knihy, varhany, oltář i kazatelnu. Usídlili se po blízkých vesnicích-Chotiněvsi, Hrušovanech. Horních Řepčicích, Sedlci a Soběnicích.

Celostátní oslava návratu volyňských Čechů se konala ve dnech 12. a 13. července 1947 v Žatci. Při té příležitosti zasedal sjezd volyňské mládeže, probíhala tematická výstava Volyňští Češi v odboji a budování, připomínalo výročí vyvraždění volyňské vesnice Český Malín (13. 7. 1943). Vyvrcholením oslav byly vzpomínkové bohoslužby všech církví, průvod volyňských Čechů městem, slavnostní proslov ministra národní obrany Ludvíka Svobody a slib volyňských krajanů zachovat věrnost republice.

V programu slavnostní akademie konané v městském divadle vystoupili dva slavní volyňští rodáci-Eduard Haken spolu s Vladimírem Libovickým, a přední členka činohry Národního divadla Marie Glázrová. Pozornost vzbudil pěvecký sbor evangelické mládeže z Boratína. Jeho členové přijeli obětavě z Chotiněvsi na nákladních autech, účinkovali jak na slavnostní akademii, tak při evangelických bohoslužbách, na dostaveníčku volyňských v restauraci Na Střelnici a před odjezdem se s městem rozloučili posledními sbory.

Po úspěchu žateckých slavností přijal Svaz Čechů z Volyně myšlenku Vladimíra Libovického rozvíjet kulturní práci mezi volyňskými reemigranty. V Žatci se ustavil soubor volyňské studující mládeže, který absolvoval o vánočních

prázdninách (23. 12. 1947-3. 1. 1948) koncertní turné po místech usídlení volyňských krajanů na Moravě (vystoupení v Lanškrouně, Mohelnici, Suchdole nad Odrou, Květině, Uničovu a Šumperku).

Následoval záměr uspořádat celostátní soutěž lidového umění volyňských Čechů. Myšlenka to byla zajímavá, bohužel realizace přišla do nepříznivé doby. Soutěž se konala koncem listopadu 1948 v Žatci pod názvem Olympiáda umělecké a lidové tvorby volyňských Čechů, byla určena pro jednotlivce i sbory, soutěžilo se ve zpěvu, hudbě, tanci a recitaci.

V porotě zasedly známé osobnosti, kupř. režisérka Městských divadel pražských Míla Melanová a baletní mistr Vladimír Libovický. V kategorii sborový zpěv zvítězil sbor „Boratín“ z Chotiněvsi u Litoměřic, u něhož porota vyzdvihla jeho kvalitu a sezpíváno.

Konaly se ještě dva ročníky olympiády v letech 1949 a 1950, silně je však poznamenala dobová propaganda. Z programu se vytratila přirozená kultura, hlavním smyslem soutěže měla být propagace československo sovětského přátelství a vzájemné spolupráce mezi lidové demokracie. Výmluvně bylo motto druhé olympiády v roce 1949 - Slované na cestě k socialismu a v boji za mír. S trochou nadsázky možno říci, že při kulturních vystoupeních mladých lidí se spíše než lidové kroje vyžadovala svazácká košile člena ČSM.

Pokud chceme popsat kulturní život volyňských repatriantů na Litoměřicku, máme k dispozici dva typy dobových pramenů - na jedné straně novinové články uveřejněné ve Věrné Stráži a regionálním tisku, na druhé straně relace místních politických funkcionářů a okresního osvětového inspektora.

Novinová noticka se zmiňuje o vystoupení souboru zahraničních (rozuměj volyňských) vojáků z malé vesničky Jenčice na Lovosicku v sousedním městečku Třebenice, jež se uskutečnilo 22. března 1947, zpráva z července 1947 připomíná bližší neurčený kulturní soubor volyňských Čechů usídlených na Litoměřicku, jenž by měl v dohledné době vystoupit na samostatném večeru v Lovosicích.

Konkrétnější údaje jsou uvedeny v článku uveřejněném 28. října 1948 ve Věrné Stráži, který mapoval činnost odboček Svazu Čechů z Volyně. Dovidáme se, že v Litoměřicích se usídlilo asi 80 rodin volyňských krajanů, scházejí se v hotelu „Jelen“. V rámci odbočky funguje volyňská kapela, kterou řídí kapelník Václav Mrázek. Vyhrávají na zábavách a výletech po Labi, pořádaných Svazem bojovníků za svobodu. V Liběšicích u Ústí se usídlili krajané z Mírohoště, jejich děti cvičí v Sokole, usilovněji by se prý měli věnovat v zimě divadlu, zpěvu a národním tancům, vždyť podle autora na Volyni byli mezi prvními. Chotiněves je osídlena obyvateli vesnice Boratín, která byla na Volyni baštou češství. Mají pěvecký sbor, na zkoušky jezdí až 12 kilometrů, účinkují na slavnostech v okolí.

Jaroslav Moravec,

Státní okresní archiv Litoměřice

Se sídlem v Lovosicích

(Dokončení přístě)

Muzeum českého a slovenského exilu 20. století

Od manželů Jana a Sabiny Kratochvílových z Brna jsme dostali dopis, adresovaný panu

V. J. Vostrezovi 18. AinTree CRT Hamilton, Ont. L8K 4RD, CANADA

Vážený a milý příteli,

Je pro mě potěšením každá zpráva i balíček od Tebe. Objevují v něm nové a nové taje exilu. Člověk naráží na nové a nové tváře, jejich osudy a jejich historii. Je velmi důležité, že vzniká rozsáhlý archiv, který jednou, až bude zpracován, protože máme záměr převést většinu dokumentů do elektronické podoby, bude sloužit studiu jak středoškolské mládeži, tak vysokoškolské mládeži. Moc Ti děkuji, že korespondenci popisuješ, protože u mnohých dopisů bych neuměl zařadit jejich identitu. Naše práce se posunula i do oblasti mimo muzeum. Začínám mít přednášky na téma exilu na universitě v Basileji na Fakultě bohemistiky, a to samozřejmě i díky Tvým archivům.

Přeji Tobě i celé Tvé rodině vše nejlepší a hodně zdraví a Božího požehnání v roce 2011

Z práce Václava G. Vostreze zařazujeme malou část korespondence, která dochází do shora uvedeného Muzea.

Z naší národní historie bychom se měli poučit o osudech a zániku předešlých emigrací ... Můžeme být nespokojeni se světovým vývojem, máme právo kritizovat činnost druhých i z vlastních řad, ale jen tehdy, když sami přiložíme ruku k dílu. Činnost naše má být v konstruktivní spolupráci, založená v lásce k dobru, cílevědomá a vytrvalá v každém prostředí, situaci a čase.

Vy i já se zastavme ve ztřeštěném shonu západního způsobu života a upřímně posuďme, kolik hodin týdně věnujeme skutečné činnosti pro splnění úkolu Bohem nám daného, nebo za kolik hodin práce v zaměstnání obětujeme výdělek-penize k stejnému cíli. Dejme si pravdivou odpověď a zjistíme, stojíme-li na straně zrady, či opačně a jako společnost přijdeme tak k poznání, zasloužíme-li si lepší přítomnost i budoucnost...

Poděkování aneb Poslední zvonění

Všichni jsme na konci / Všichni jsme na začátku/ Žádnému není pomoci/ Každý z nás platí zapomnění splátku/A všichni jdeme do noci...

Ráda bych prostřednictvím těchto řádků poděkovala všem, kteří v úterý dne 29. března 2011 přišli do obřadní síně v Rakovníku, aby se rozloučili s panem Jaroslavem Chudobou. Všem z okruhu jeho blízkých i vzdálených příbuzných, všem jeho spolubojovníkům z dob válečných i mírových.

Děkuji také všem, kteří se nemohli dostavit, ale v duchu byli s námi všemi. Čtenáři jeho novinových příspěvků, ti, které dojímal svými dokonale připravenými slavnostními projevy.

Když vcházíme do života, jako by naše první krůčky doprovázelo slabounké zvonění. Současně se pootevírají dvířka, jež vás vítají a postupně se stále více před námi rozevírají. Žádný z nás, bohužel, či snad bohudík, neví, zda se náhle a pro všechny neočekávaně nepřibouchnou, aniž nám bylo dopřáno ujit dlouhou životní pout' ... Nemáme nejmenší tušení, jak dlouho bude trvat, než zazní poslední zvonec a naši pozemské pohádce bude konec. Nezbyvá jen věřit, že něco každého z nás, zvláště když dotyčným bylo dopřáno pobýt na této zemi více jak devadesát čírných let, napořád zůstává v těch, pro něž se už dvířka dávno otevřela,

stejně jako v těch, kteří do nich teprve pomalu a nesměle vcházejí.

Žádný člověk není ostrov sám pro sebe: každý je kus nějakého kontinentu, část nějaké pevniny: jestliže moře spláchně hroudu, je Evropa menší, jako by to byl nějaký mys, jako by to byl statek tvých přátel nebo tvůj: smrtí každého člověka je mne méně, neboť jsem část lidstva. A proto se nikdy neptej, komu zvoní hrana. Zvoní tobě.
/John Donne/ Mgr Karla Krátká, dcera

Pozvánka žákům českých matičních škol na Volyni

Dne 9. září 2011 se opět uskuteční po roce setkání žáků těchto škol, které se bude konat v Žatci v restauraci Černý Orel na autobusovém nádraží. Zahájení v 10. hodin. Příspěvek občerstvení v částce 170 Kč zaplatíte při vstupu do sálu.

Oznamte to svým přátelům a známým a žákům všech škol na Volyni.

Za výbor těchto škol Vás srdečně zvou:

Za Zdobunovskou: Jiřina Kačerová

Za Rovenskou: Jiřina Vinšová

Za Omelanštinu: Irena Hanušová

Pozvánka z regionu Chomutov

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel společně s OV ČSBS a ČSOL Vás srdečně zvou na krajské setkání dne 23. září, které se bude konat ve středisku kulturních a knihovnických služeb v Chomutově v ulici Palackého č. 85.

Příspěvek na občerstvení činí 150 Kč

Za *ŠČVP Jiřina Kačerová, vedoucí regionu*

Za *ČSBS Benešův Bráný,*

předseda Okresního výboru, a

Za *ČSOL Vladimír Licinberg předseda.*

Pozvánka z regionu Žatec

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel region Žatec Vás zve na pietní akt k 68. výročí vyvraždění a vypálení Českého Malína na Volyni, který se koná 16. 7. 2011 v 10.00 hod. u památníku (u Hřbitova) v Žatci.

Příspěvek na osobu činí 200 Kč, žádáme Vás o sdělení účasti na tuto akci.

Účast nahlašte do 20. 6. 2011 na adresu:

Holec Josef, Dukelská 1964 43801 Žatec

tel. 415 711 614

Ondrová Kamila v Zahradách 2207 Žatec 415

726 441 *Předseda ŠČVP ing. Jaroslav Vodička*

Důležité upozornění pro členy Moravskoslezského regionu a jejich přátel

Milí krajané a jejich přátelé, letošní setkání bude 8. října 2011 v Suchdole nad Odrou, kulturní dům. Začátek je v 10.00 hodin, prezentace již od 9.00 hodin. Všichni, kdo mají zájem se setkání zúčastnit, necht' se přihlásit do 3. října (nejpozději) na adresu hospodářky, Novotná Zdenka na Vyhliďce č.p. 346, 742 42 Šenov u Nového Jičína, č. mob. 736 100 352 Mohou se také přihlásit u svých důvěrníků. Poplatek 200,- Kč je možno platit při prezentaci. V ceně je přípitek, oběd, káva a svačina. Opět bude tombola, tak si připravte do ní předměty. Nezapomeňte dodržet termín přihlášení, aby příprava místnosti a pohoštění byla

včas zajištěna. Ještě vám to v září připomeneme. Na všechny se těšíme. Za regionální výbor

Dr. Vladimír Samec, předseda

Marie Seitlová, tajemnice

Pozvánka

V sobotu dne 3. září 2011 se koná setkání rodáků a jejich potomků z Mirohoště, v Hotelu Racek v Úštěku od Litoměřice. Začátek v 10. hodin.

Prosím dejte vědět účast.

Jiřina Kolářová, Dolina 73/9 Praha 6 165 00

220 921 949, 728 191 260

kolarova.virina@seznam.cz

NAŠI JUBILANTI . . .

Moravskoslezský region

III. čtvrtletí 2011

Červenec: 84 let Ing. Petrás z Kvasilova, bytem Nošovice

Srpen: 75 let Kočina Vladimír z Michalovky, bytem Nový Jičín. 83 let Lajneberová Marie z Martinovky, bytem Kunín. 84 let Holčáková Anastázie z Podlesice, bytem Kunín

Září: 70 let Šreková Zdeňka z Omelan, bytem Fulnek. 75 let Kopecký Stanislav z Janovky, bytem Hladké Životice. 80 let Najmonová Emilie z Hubína Českého, bytem Suchdol nad Odrou. 84 let Machovská Emilie z Lipjan, bytem Fulnek. 89 let Kolibková Marie ze Mstěšína, bytem Domov důchodců Odry.

Dodatečně blahopřejeme panu Prchlikovi Ladislavovi k sedmdesátinám, které oslavil v březnu. Pochází z Drslavic ČR, bytem Ostrava.

Všem jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohody.

Za region: *Dr. Vladimír Samec, předseda*

Marie Seitlová, tajemnice

Region Brno

II. čtvrtletí 2011

Duben: 78 let Zajícová Slavěna z Novostavců

Květen: 83 let Šnajder Alexandr z Křemence. 82 let Hrušková Naďa ze Sergejevky. 75 let Chudobová Anna z Libánovky.

Červen: 82 let Odstrčil Vladimír ze Straklova. 70 let Kvapil Miroslav z Ostrova. 69 let Hurt Viktor z Hlinska.

Všem jubilantům pevně zdraví a spokojenost přeje M. Rejchrt

Region Chomutov

III. čtvrtletí

Červenec: 0

Srpen: 90 let Zárbybnická Helena z Mirohoště, nyní dvůr Králové. 90 let Michajlovičová Marie z Kupičova, nyní Kadaň. 85 let Menčíková Marie ze Semidub, nyní Údlice. 60 let Malhausová Jana, bytem Chbany 60

Září: 70 MVDr. Helebrand Miloš z Volkova, nyní Chomutov.

Hodně zdraví a štěstí do dalších let přeje

Jiřina Kačerová a jednatel Josef Roller

Region Žatec

Červen: 65 let Mgr. Danuše Manová, Žatec. 70 let Antonín Kudrnáč, Žatec. 80 let Rostislav Linha, Podbořany. 80 let Josef Kubín, Blšany. 80 let Jiří Končický, Most. 80 let Jiřina Bechyňská, Liběšice. 82 let Libuše Sivulská, Kryry. 83 let Michal Šimek, Kryry. 84 let Jiřina Růtová, Žatec. 85 let Jaroslava Borovská, Cheb. 87 let Antonie Kleinová, Žatec. 87 Josef Kovář, Třemošná. 88 let Anna Leonovičová, Žatec. 92 let Tamara Lenzová, Vroutek. 92 let Věra Vostřelová, Sifem.

Všem těmto jubilantům přejeme za náš region hodně zdraví a štěstí, a životního elánu do příštích let.

Kamila Ondrová

Region Vyškov

II. čtvrtletí: 83 let Bačovský Josef, Martinovka, bytem Hlubočany. 60 let Ludíková Věra, Lysovice, bytem Rožnov pod Radhoštěm

III. čtvrtletí: 85 let Pěnička Václav, Peredily, bytem Vyškov. 83 let Pěničková Olga, Okolek, bytem Vyškov. 80 let Bačovská Jiřina, Kopče, bytem Vyškov. 65let Chludilová Marie, Lysovice, bytem Lysovice.

*Za region Vyškov Václav Černý
a Jana Jirásková*

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Nekrolog

Miroslav Krušina, náš bývalý předseda historicko dokumentační komise nerovný boj se zhoubným onemocněním po devíti letech navždy prohrál. Zemřel dne 29. 4. 2011.

Narodil se 19. 1. 1935 ve Vizdicích, ale krátce na to se jeho rodiče přestěhovali do Ivačkova. Ve třech letech mu zemřel otec a maminka našla rodinné zázemí u svých rodičů ve Zdobunově, žili tam až do reemigrace roku 1947.

Po přesídlení do ČSR s matkou získali domek v Kryrech. V místě ukončil základní školní vzdělání a byl přijat na Strojní průmyslovku v Děčíně. Po úspěšně složené maturitě byl na umístěnkou přidělen do učňovské školy v Mělníku jako odborný učitel.

Na kurzu pedagogiky a psychologie poznal svoji budoucí životní partnerku, partnerku do slova na celý život. Společně ano si řekli po jeho návratu z prezenční vojenské služby a od té doby se mu domovskou obcí staly Otradovice. Vychovali syna Miroslava. Zaměstnání našel v Kovoně v Lysé n/L. a své schopnosti tam uplatnil v konstrukční a vývojové kanceláři.

Mimo zaměstnání se věnoval cyklistice a horolezectví. Obojí pěstoval na špičkové úrovni. Vedle spousty diplomů a trofejí o jeho kvalitách svědčí cesta do Řecka s cyklistickým odilem na kole v roce 1978 a 1988, na Portugalský mys Capo de Roca v roce 1985. Se členy vysokohorské turistiky prošel Vysoké Tatry, Bulharská pohoří, Taur, Kamenické a Jurské Alpy, pohoří Itálie a Jugoslávie. V roce 1990 ve svých 55 letech podnikl výstup na Matterhorn, ale pro silné krupobití a ledovku těsně před výstupem na vrchol se cíle musel vzdát.

Vedení historicko dokumentační komise na naléhání předsednictva se ujal již v době, kdy o své nemoci věděl. Přijatou odpovědnost bral se stejnou vážností a odpovědností jako všechno v celém svém životě. Zanechal po sobě promyšlenou koncepci činnosti komise, návrh novely Smlouvy o spolupráci s Národním muzeem, rozpracovanou výstavu o Zdobunově v podbořanském muzeu, knihu o Zdobunově a řadu

zásadních rozhodnutí v oblasti zachování památky na život české menšiny na Volyni. V jeho osobě ztrácíme vyzrálou osobnost ryziho charakteru, pracovitěho a oddaného člena našeho Sdružení. Čest jeho památce.

Oldřich Rejchrt

Moravskoslezský region

V měsíci duben zemřela ve svých nedožitých osmdesátinách paní Kimlová Emilie. Pocházela z Krupé Hranice a trvale bydlela v Hukovicích. Dne 5. 5. 2011 zemřela paní Šimsová Jaroslava ve věku 72 let. Pocházela z Ostravy ČR, bytem Studénka.

Kdo jste je znali, věnujte jim tichou vzpomínku. Upřímnou soustrast všem pozůstalým projevuje

*Za region: Vladimír Samec Dr. - předseda
Marie Seitlová - tajemnice*

Oznamuji krajanům, hlavně rodákům z Českých Ozeran, že dne 18. 4. 2011 tiše zemřela paní Marie Buchtová-Sedláčková z Medlova.

Tichou vzpomínku zesnulé za její bratry Alexandra, Václava a Bohouše posílá bratr Alexandr Sedláček

Region Žatec

Dne 15. března zemřel Slavomír Vokáč z Loun, pocházel z Lipiny na Volyni 81 letý. Dne 24. března zemřel po dlouhé a těžké nemoci Antonín Nejedlý ze Staňkovic, rodák z Budky Hubínské, v nedožitých 83 letech.

22. března nás opustila naše dlouholetá členka a přítelkyně našeho přípravného výboru Pavlinka Rajbrová z Lipna, rodačka z Volkova.

Rozlopučili jsme se ve velkém počtu s ní v Žatci 1. dubna a 2. dubna by byla oslavila své 85 narozeniny. Kdo jste ji znali, vzpomeňte s námi. Dne 19. 4. zemřela tiše pí Ludmila Majkrková-Novotná z Frydku-Místku, narozená ve Zdobunově. Byla příslušnicí Svobodovy armády.

Všem rodinám pozůstalých upřímnou soustrast projevuje za všechny Kamila Ondrová

Vzpomínka ...

Dne 17. května 2011 by oslavil 80 narozeniny pan Jaroslav Ornst, rodák z Malé Zubovštiny, učitel, dlouholetý ředitel Malozubovščínské střední školy, tlumočník a překladatel, autor kroniky Česká kolonie Malá Zubovština na Ukrajině a Česko-Ukrajinských a Ukrajinsko-českých slovníků. Zemřel po těžké nemoci 20. listopadu 2010.

S láskou a bolestí v srdci vzpomínají manželka Nella, tchyně Ludmila Koničková, děti Alena, Pavlína a Jaroslav, vnoučata Ludmila, Viktor, Liborek a Lukášek a pravnučka Viktorka.

Kdo jste ho znali a měli ho rádi, vzpomeňte s námi Pavlína Horníková

Příspěvky na tiskový fond, duben 2011

Region Šumperk: Alice Bilková, Nový Malín,

200 Kč. Jaroslava Bilková, Víkřovice, 300 Kč. Marie Doležalová, Úsov, 200 Kč. Marie Kulichová, Šumperk, 200 Kč. Božena Šotola, Nový Malín, 100 Kč. Vladimír Šotola, Nový Malín, 200 Kč. Jiřina Žáková, Velké Losiny, 200 Kč. Žofie Lešáková, Rapotín, 100 Kč. Evženie Liščinková, Rapotín, 200 Kč. Anna Vojtišková, Rapotín, 100 Kč.

Region Brno: Anastazie Batreisová, 200 Kč. Alžběta Bezděková, 100 Kč. Josef Bryksa, 150 Kč. Emilie Bryksová, 150 Kč. Jiří Bureš, 100 Kč. Viktor Hurt, 200 Kč. Josef Kučera, 300 Kč. Miroslav Kvapil, 100 Kč. Eleonora Loskotová, 150 Kč. MuDr. Nazarčuk, 500 Kč. Manž. Němcovi, 600 Kč. Pavlica, 200 Kč. Miroslav Reich, 200 Kč. Slavomír Sacharčuk, 250 Kč. Jarmila Stará, 200 Kč. Alexandr Šnajder, 100 Kč. Olga Vrbová, 250 Kč. Emilie Urbanová, Svitavy, 200 Kč.

Region Nymburk: Pavlína Horníková, Přepeře, 500 Kč.

Region Karlovy Vary: Ludmila Rudolfová, 100 Kč.

Region Mariánské Lázně: Emilie Tenglerová, Cheb, 200 Kč.

Region Žatec: Olga Berková, Žatec, 200 Kč. Marie Komárková, Žatec, 200 Kč. Alexandr Vsetečka, Žatec, 200 Kč. Anna Hrzánová, Louny, 100 Kč. Marie Fialová, Měcholupy, 100 Kč. Božena Hodalová, Praha, 100 Kč. Josef Koček, Žandov, 100 Kč. Jaroslav Brynda, Třeskonice, 100 Kč. Ing. Miroslav Kadavý, Louny, 300 Kč. Vít Poliščuk, Žatec, 300 Kč.

Region Praha: Zita Holousová, Česká Lípa, 200 Kč. Antonie Držmišková, Choceň, 300 Kč. Emilie Vacková, Praha, 500 Kč. Jiřina Šťastná, Kostelec n. Černými Lesy, 800 Kč.

Region Broumov: Marie Tomášková, Kocléřov, 500 Kč.

Dodatečně uveřejňujeme příspěvek na tisk došlý v loňském roce:

Region Chomutov: Lidie Ďuicová, Most, 100 Kč.

Na konto Sdružení opět došlo několik plateb, u kterých jsem nemohla určit dárci. Proto prosím, aby mi dárci podali zprávu na tel. 487 862 703, nebo 728 351 726.

Děkuji,

Nečasová

Naším přátelům z organizace Wolyň i Polesie. Děkujeme za zaslání Vašeho časopisu, které jste dohodli s naším zesnulým členem panem Jaroslavem Mecem.

Děkuje předsednictvo SČVP

Důležité upozornění! Jelikož se mnozí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje. **Název konta:** Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete poslat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, mobil.: 728 351 726.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, Vraňanská 672/4, 181 00 Praha 8**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 25. 05. 2011